

JOHN
SANDFORD

Tenhle sériový vrah
je navíc kanibal

NEONOVÁ
OBĚŤ

Neonová oběť

Vyšlo také v tištěné verzi

John Sandford

Neonová oběť – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEONOVÁ
OBĚŤ
Z

JOHN SANDFORD

NEONOVÁ
OBĚŤ
Z

Přeložil Radim Zetka

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 by John Sandford
All rights reserved.

Z anglického originálu *Neon Prey*
(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2019)

přeložil © 2020 Radim Zetka
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5384-1 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5451-0 ePub
ISBN 978-80-759-5452-7 Mobi
ISBN 978-80-759-5453-4 PDF

Věnováno Rebece Partridgeové

1

DEESE BYL ŠTÍHLÝ A ŠLACHOVITÝ a díky tomu měl rychlé reakce. Navíc byl zákeřný jako agresivní orangutan. Na tváři se mu pod napjatou kůží rýsovaly kosti, jen na opáleném čele mu čas vytvořil několik vrásek. Měl černé oči a několikrát zlomený nos, na němž byste marně hledali rovný kousek. Jedno rameno mu zdobilo červeno-modré tetování vlka s hlavou motorkáře v tlamě, to druhé zase zlověstná podobizna Medúzy s kobrami namísto vlasů.

Zda byl chytrý? Na práci, kterou vykonával, nepotřeboval být žádný génius.

Lidé, kteří se dostali do jeho blízkosti, většinou ihned ustoupili: Deese totiž nevábně zapáchal. Sám to nevěděl, a ostatní mu to neřekli, protože... zkrátka protože to byl Deese. Jeho šéf pověděl jednomu ze svých společníků, že Deese smrdí jako fretčí výkaly; musel to vědět nejlíp, protože choval pár frettek.

STEJNĚ JAKO SPOUSTA DALŠÍCH JIŽANŮ se i Deese vyžíval v grilování a věděl přesně, co je potřeba. Maso vždy na obou stranách jemně potřel extra panským olivovým olejem, ochutil košer solí z louisianských solných dolů a hrubě mletým černým pepřem. Pak ještě maso poprášil drcenými listy kašti bělavé; tento prášek se sice nejvíc používá do polévky gumbo, ale na grilování se také výborně hodí. Plátky masa připravoval na dřevěném uhlí z broskvoní, které kupoval u jednoho nuzáka na farmářském trhu v Baton Rouge.

Svíčkovou před grilováním vyndal z chladničky, rozkrojil ji shora dolů na dva tenké plátky, které pak nechal odpočívat na kuchyňské lince přikryté plechovou miskou, aby na ně nesedaly mouchy. Mezitím rozpálil gril na vysokou teplotu a pak maso položil co nejbliž žhnoucímu uhlí. Za čtyři minuty měl hotové středně propečené steaky.

Jeho otec by mu nejspíš vyřal pěkný políček, kdyby viděl, jak si na talíř dává omáčku číslo 57 od Heinze. Deese věděl, že příliš mnoho omáčky zničí chuť masa, ale on si do ní chtěl každý kousek jen trošičku namočit. Jednou za čas měl čerstvá játra, která si nakrájel a do křupava upekl s cibulkou a pak vše zalil kečupem.

DEESE PŘI VĚŘENÍ MEDITOVAL, ačkoliv o tom takhle nikdy neuvažoval; meditace byla pro hipíky a nerdy a lidi, které odstrkujete z chodníku. Zatímco kouzličil u grilu, přemýšlel o muži, kterého měl zranit. Ne zabít, jen zranit. A to bylo těžší než zabíjení.

Když ho najali, aby někoho sprovodil ze světa, prostě k oběti přišel a zastřelil ji zbraní koupenou na ulici, kterou pak hodil do nejbližšího kanálu. Většinou tělo nechal ležet a zase odešel. Stávalo se, že po vraždě neměly zůstat stopy, což vyžadovalo určité plánování, ale nic složitějšího. Prostě po činu mrtvolu naložil na korbu pick-upu a poté ji pohřbil v bažinách za svým domem.

Pokud jste měli někoho zranit, a ne zabít, nastal vždy jeden velký problém: přeživší svědek. Řešením bylo, aby si dotyčný uvědomil, že když si pustí hubu na špacír, povede to k něčemu horšímu než troše bolesti.

V takovém případě probíhal rozhovor se šéfem asi takto:

„Nohy?“

„Ne, nohy ne. Tím bys ho odstavil,“ odpověděl šéf a poklepal si na hladce oholenou bradu ukazováčkem. Mezi kotníky mu proběhla fretka a ukryla se pod pohovkou. „Potřebuju, aby to ostatní viděli. Napadly mě ruce. Aby třeba rok chodil s rukama, který vypadá, jako kdyby mu je posekala drtička na dřevo.“

„S rukama je celkem práce,“ řekl Deese. „To ho nejdřív musím uzemnit. A když někoho pořádně uzemníš, někdy už se pak znovu nepostaví.“

„Tak to by sis měl dát bacha. Já chci své prachy zpátky. Ne, něco víc, já chci zpátky prachy *od všech*. A názorná lekce je vždycky prospěšná. Takže to vidím na ty ruce.“

„No dobře,“ pokrčil Deese rameny. „Chceš ruce? No tak je dostaneš.“

• • •

S RUKAMA JE POTÍŽ. V potyčce se rychle a nepředvídatelně pohybují, a je docela možné, že na samotnou práci nebude dostatek času. Takže žádná potyčka. Překvapit ho, udeřit do obličeje, srazit k zemi, stoupnout na paži a zřídit mu ruku a možná i paži. Pak totéž na druhé straně a hned zase mazat pryč.

Deese už si provedl průzkum. Muž, kterého měl napadnout, žil sám v bytě, do něhož se vcházelo z venkovní chodby, takže mu musel přijít sám otevřít. Pokud na to Deese půjde správně, dojde k tomu tady... Počká, až vejde dovnitř, a jakmile nebude nikdo další nablízku, zaklepe na dveře tu starou známou melodií: *TA-TADA-DA-DA! TA-TA!*

Když lidé slyší toto klepání, obvykle je to odzbrojí. Stačí klepat jemně a každý si hned myslí, že za dveřmi je žena. A Deeseův cíl Howell Paine byl na ženy vysazený.

DEESE ODNESL MASO NA GRIL a dokonale je rozmístil nad oválnou kupku žhavého ořechovcového uhlí. Poté se vrátil do domu a ze skříně vyndal vycházkovou hůl.

Koupil si ji ve specializovaném obchodě v Londýně, kam před lety vycestoval, protože se o něj zajímal muž zvaný Ložisko. Kdysi ho prý nějaký karatista kopl do rozkroku a on nehnul brvou, jelikož měl zřejmě místo koulí ocelová ložiska. Uměl jen jediné – zabíjet – a byl v tom opravdu dobrý.

Naštěstí pro Deese Ložisko nepřežil tvrdé přistání na podlaze atria hotelu v New Orleansu, ještě než se dostal k Deeseovi, ačkoli štěstí v tom nehrálo žádnou roli. Muže, jenž Ložiska najal, aby zabil Deese, nedlouho poté ukopali k smrti členové jeho vlastní ochranky, kteří také byli u toho, když Ložisko opustil tento svět. Poučení pro všechny gaunery, kteří potřebují ochranku: dobře jim platte, jinak jim někdo jiný zaplatí víc.

DEESE NĚKOLIKRÁT ŠVIHL HOLÍ sem a tam, aby zjistil, zda mu pořád padne do ruky. Vycházkové hole začala používat evropská šlechta náhradou za

meče. Ty opravdu kvalitní byly bezpochyby elegantní, ale představovaly také účinné zbraně, zejména pokud jde o bití.

V roce 1856 jižanský kongresman Preston Brooks brutálně napadl holí abolitionistického senátora Charlese Sumnera poté, co Sumner ve své řeči zaútočil na jiného jižanského senátora kvůli jeho prootokářským názorům: „Senátor z Jižní Karolíny zřejmě přečetl spoustu knih o rytířství a sám sebe považuje za ušlechtilého, čestného a odvážného rytíře. Vybral si milenku, jíž složil své sliby a která, ač ohavná v očích ostatních, pro něj zůstává líbeznou; ač nečistá v očích celého světa, pro něj zůstává neposkvrněnou – mám na mysli hampejznici zvanou Otroctví.“

Sumner se uzdravil až po několika letech. To ale Deese nevěděl, nebyl historik, nečetl dokonce ani komiksy, věděl však, k čemu se vycházková hůl dá použít.

Deeseova hůl byla vyrobená z tmavohnědého trnkového dřeva a zakončovala ji kulatá rukojeť s olověnou výplní, jež byla nasazena na ocelovém prutu, který po celé délce zpevňoval dřík hole. Zasažení rukojetí bylo stejné jako úder kladivem, avšak s metrovou násadou.

Zavřel oči a v duchu si představoval příchod, útok a odchod. Stál tak asi minutu s hlavou plnou Howella Painea, dokud jej zpátky ke grilu nepřivolovala vůně syčících steaků.

Byl unavený. Toho dne zavraždil mladou ženu a před hodinou ji pohřbil. A teď měl před sebou Howella Painea. Práce. Samá práce.

HOWELL PAINE.

Howell Paine narazil v tanečním klubu v centru města na jednu sexy čtyřicítku. Bydlela v neworleanském přístavu na krásné velké jachtě, která jí připadla jako součást porozvodového vyrovnání. Proto Deese nebyl nejprve schopný zastihnout Painea doma.

Co se nestalo, sexy čtyřicítka dávala víc, než Paine dokázal snést, přestože se statečně snažil vydržet, jak to jen půjde. Nakonec ji nechal zhluboka oddechovat v manželské posteli v kajutě na přídi a naboso se vykradl ven. Než se dostal na molo, aby si obul boty, přivlastnil si cestou přes salon dvě lahve osmnáctileté skotské Macallan a pánský náramek z osmnáctikarátového zlata.

V uváleném modrém seersuckerovém obleku, bílé košili a tmavomodrých plátěnkách spěchal po molu do svého volkswagenu, jímž ujížděl zpět domů.

Cestou se zastavil v bistru na slaný koláč se šunkou a čedarem a na vafle a při jídle si rychle prolistoval noviny *Times-Picayune*. Pak se konečně vydal do svého bytu, jenž byl součástí již značně ošumělého bytového domu pro rodiny se středním příjmem. Šlo o betonový dvoupodlažní blok se zeleným nátěrem a vnějšími chodníky, které vedly k různobarevným dveřím. Dům na první pohled nevypadal špatně, ale kdyby přestala fungovat klimatizace, v bytech by se všichni rychle udusili, a také schodiště začínala nepěkně rezivět.

Paine našel volné parkovací místo na ulici pod ambroní a zamířil ke svému bytu. Cestou obdivoval, jak se mu na zápěstí leskne nový zlatý náramek. Tehdy ho zpozoroval Deese, jenž zrovna odjížděl. Deese zastavil a sledoval, jak Paine stoupá po schodech na ochoz patra, v ruce hnědou papírovou tašku, a vesele si píská.

Deese pískání nesnášel.

Čím dřív, tím líp, pověděl si, zatímco Paine otevíral dveře svého bytu. Noc by byla bývala lepší, jenže Painea bylo těžké zastihnout a do večera by se mohl zase vytratit. Kromě toho, pokud vše vyjde, jak má, většina bití se odehraje uvnitř bytu, mimo zvědavé pohledy z ulice.

Deese si našel parkovací místo, sáhl pro vycházkovou hůl, přešel ulici k bytovému domu, vystoupal do patra a jakoby nic došel k Paineovu bytu.

Když přišel ke dveřím, namísto zaklepání se otočil, opřel se o zábradlí a rozhlédl se po ulici. Celou minutu hledal pár očí, který by jej mohl identifikovat. Žádný však nezahlédl, jen kočku, jež přeběhla ulici a zmizela v křoví. V některém ze sousedních bytů někdo byl, protože cítil vůni smažící se slaniny, ovšem ten, kdo právě smaží slaninu, asi v nejbližší době nepůjde ven.

Z kapsy vytáhl hnědou lyžařskou kuklu, přetáhl si ji přes hlavu, otočil se ke dveřím a zaklepal. Zvedl přitom nad hlavu vycházkovou hůl, připravený k útoku. Jako mnoho dokonalých plánů, ani tento neprobíhal tak, jak si představoval.

ZAKLEPAL PŘESNĚ TAK, JAK SI USMYSLEL: *TA-TADA-DA-DA! TA-TA!*
Klepání se ozvalo zrovna v okamžiku, kdy Paine vyndával z hnědé tašky

lahve whisky. Jednu z nich držel v ruce. Předpokládal, že jde o sousedku, s níž občas sdílel lože, když nikdo bohatší nebyl na obzoru. Věděl, že ona si s ním v ničem nezadá, ale i tak šlo o civilizovaný vztah.

V okamžiku, kdy zabral za kliku, stál ode dveří dál než normálně. Deese dveře rozkopl, ty explodovaly dovnitř. Deese se rozmáchl a holí mířil na Paineovu tvář.

Paine úder vykryl lahví whisky, jež se roztránila, a sklo se rozletělo po celém pokoji. Střepy poranily Painea na tváři a ten začal řvát bolestí a hněvem. Uvědomil si, že v ruce drží zubatý zbytek rozbité lahve. Deese ztratil rovnováhu, jelikož se rozpřáhl na muže, který od něj stál dál, než očekával, a chvíli mu trvalo, než se zase narovnal. A Paine během oné chvíličky bodl rozbitou lahví směrem k Deeseovým očím.

Deese se přikrčil, ale lahev mu rozřízla kuklu a kůži na hlavě. Krev vystříkla až na stěnu a dveře a začala mu téct do očí. Při pohledu na krev se Paine na okamžik zarazil, čehož využil Deese, rozpřáhl se a holí přerazil Paineovi ruku, v níž držel lahev.

Paine zařval bolestí a lahev odletěla bůhvíkam a rozbila se na ještě menší kousky. Paine nezraněnou rukou chytil Deese za košili a odhodil ho na pohovku. Deese se na ni nedobrovolně posadil, ale uvolnil se mu prostor, a tak se rozmáchl a tentokrát udeřil Painea z boku do hlavy a Paine se sesunul k zemi. Deese se ztěžka zvedl na nohy a velkou silou tloukl druhého muže po zádech – jednou, dvakrát, třikrát –, pak mu nohou stoupl na zlomenou paži a Paine znovu zajčel. A Deese křičel přes něj: „Ty hajzle!“

Rukojetí hole několikrát prudce zasáhl zápěstí zlomené ruky – jednou, pak zase a znovu a ještě jednou – a odvalil Painea pryč. Paine zvedl druhou, nezraněnou paži přesně tak, aby mu ji Deese silnou ranou mohl zlomit v předloktí, načež Deese na paži opět stoupl a začal tříštit kosti druhé ruky. Deese krvácel a měl bolesti, což neočekával, a do rytmu úderů křičel: „Ty hajzle! Ty hajzle! Ty hajzle!“ Paine se přetočil na bok, nekřičel, ale dusil se bolestí. Zahlédl, že má Deese vyhrnutou jednu nohavici, a jelikož neměl jinou zbraň, zakousl se mu do lýtky jako zdivočelý kocour a prudce škubal hlavou ze strany na stranu.

Deese znovu zajčel a zasadil Paineovi letmý úder do hlavy. Paine se totiž

od Deeseovy nohy odtrhl s pěkným kusem masa v ústech. Pokusil se odvalit, jenže Deese, pořád dokola křičící „Ty hajzle!“, začal Painea tlouct přes záloktí a záda a byl tak rozzuřený, s pusou a očima plnými krve – své vlastní krve –, že si až po několika vteřinách uvědomil, že ve dveřích stojí mladá žena a nevěřicně je pozoruje.

Narovnal se a podíval se na ni. Když utekla, začal vrávorat ke dveřím, jenže zakopl o jeden z polštářů z pohovky a rozbil si hlavu o její opěradlo. Celý zmatený sebou na okamžik začal plácát, pak se s holí v ruce doplazil ke dveřím a rozhlédl se po ochozu... ale nikde nikdo.

Ať už ta žena šla kamkoliv, volá teď policii. Tohle není dům, kde se jeden o druhého nestarají; zcela určitě právě teď telefonuje. Ohlédl se po Paineovi, jenž nehybně ležel na koberci. Všude byla krev. Že by to s bitím přehnal? Přece jen, nechal se ovládnout vztekem.

Byl čas vypadnout...

Dokulhal k autu, cestou si neustále musel utírat krev z očí. Neviděl, že se žena vrátila na ochoz a mobilem si natáčela video, které mu dá oprátku kolem krku.

Policie si pro něj přijela ještě téhož dne večer.

Nic na něj nemohli najít... Ale pak mu vyhrnuli nohavici, sundali čerstvý obvaz a pod ním spatřili díru po vykousnutém masu.

Zbývalo už říct jen jediné: „Chci právníka.“

NO DOBRÁ.

O sedm měsíců později.

Dva zaprášené tmavomodré Chevylety Tahoe sjely z louisianské silnice 405 vedoucí po ochranné hrázi řeky Mississippi a zamířily mezi bavlníkové pole a lesíky, kterým se na místní černozemi nesmírně daří. Po čtyřech stech metrech zpomalily u odbočky na nebezpečnou silnici. Rae Givensová, jež řídila první z vozidel, se podívala, kam cesta vede, a zeptala se: „Seš si jistě, že jsme tu správně? Přijde mi, že tam vzadu začíná džungle.“

Její partner Bob Matees řekl: „Podle ujeté vzdálenosti to sedí...“ Podíval se na mobilní telefon. „A podle džípíesky taky. Koukám se na satelitní fotky a podle mě jsme tady správně.“

„Tady bych se teda nechtěla ocitnout v noci,“ ušklíbla se Rae, když odbočila. „Komáři tady musej bejt velký jako vrány.“

„Ani v poledne. Venku je už teď horko jako kráva,“ odušil Bob. Ačkoliv bylo teprve deset hodin a stále ještě nezačalo léto, nad asfaltem se už tetelil ohřátý vzduch.

„Záleží na tom, jakou krávu máš na mysli,“ téměř zarapovala Rae, vytáhla černoška, jež vystudovala dějiny umění na Connecticutské univerzitě, za jejíž tým také hrála basketbal.

„A zmínil jsem hady?“ dodal Bob, běloch se silným jižanským přízvukem. Ten naopak nevyrostl do výšky, jako spíš do šířky. Však na Oklahomské univerzitě také kdysi úspěšně zápasil.

„Ne, a ani nemusíš,“ ohrnula Rae nos. Jeli po dvouproudové nezpevněné silnici, jejíž pruhy oddělovala vzrostlá tráva. „Kde je ta odbočka?“

„Asi tak... za sto metrů.“

Když přijeli k odbočce, nemohli přijít na to, proč tam vlastně je: cesta z udusané hlíny se srpkovitě stáčela do hustého porostu a na ní stál postarší Ford F-150 s obytnou nástavbou.

U vozu stál muž, jenž nyní otevřel nástavbu, a tak mohli vidět, že uvnitř se nachází lůžko a naproti němu malá televize s přenosnou anténou. Muž se při pohledu na dvě obrovská SUV zatvářil pochybovačně. Byl štíhlý, středně vysoký, světlé vlasy měl zastřižené na ježka a na sobě měl modrou košili s krátkými rukávy a skvrnami od potu v podpaží, obnošené džíny a vysoké boty.

Bob a Rae vystoupili z auta. Oba měli na sobě modrá trička s nápisem FEDERÁLNÍ MARŠÁL na hrudi a zádech, zelené vojenské kalhoty a vojenské boty. Na opascích měli oba připnuté odznaky a pouzdra s pistolemi. Bob kývl na muže a zeptal se: „Jak to jde?“

„Nemůžu si stěžovat.“

„Bydlíte tady?“

„Já bydlím přímo tady,“ odpověděl muž a zaklepal na svůj pick-up. „Přijel jsem hledat práci v ropným průmyslu.“ Opačný břeh Mississippi byl plný chemických závodů. „Tohle je taková moje průzkumná základna.“

„Přeju hodně štěstí,“ ozvala se Rae. „Znáte člověka, co bydlí na konci téhle cesty?“

„Ne, ne, toho neznám. Jsem tady třetí den, teda ne pořád jenom tady, ale nikoho jsem tady neviděl, jenom jednu černošku, která sem jezdí každé den dopoledne. Právě teď tam je.“

Z druhého vozu vystoupil další maršál. Měl hnědé maršálské tričko a zelené vojenské kalhoty, sluneční brýle na sport, kšiltovku s černobílou americkou vlajkou a vysoké boty. Otevřely se také dveře na straně spolujezdce a z nich vystoupil vysoký tmavovlasý muž s modrýma očima a olivovou pletí, jenž by bez problémů zapadl mezi místní Cajuny. Měl na sobě nazežené khaki kalhoty a modrou košili s dlouhým rukávem, hlavu mu chránila kšiltovka fotbalového klubu New Orleans Saints a na nohou měl naleštěné kordovánové mokasíny. V ruce držel sluneční brýle s želvovinovými obrubami, které si nasadil, jakmile vystoupil. Došel k Bobovi a Rae a zeptal se: „Tak co tady máme?“

„Tento pán tady je tři dny, přerušovaně, a nikoho tady neviděl, jen jednu černošku,“ řekla Rae. „Takže... jdeme na to.“

Třetí maršál vykřikl: „Urá!“ jako nějaký rudoarmějec, ale protože šlo o bývalého rangera, byl v jeho projevu jasně slyšet sarkasmus. Vrátil se ke svému autu a otevřel zadní dveře.

Rae provedla totéž a všichni tři maršálové si na sebe navlékli těžké neprůstřelné vesty a helmy s podbradníky. Muž v košili se vrátil do klimatizovaného auta a zavřel dveře. Rae se vyzbrojila automatickou puškou M4, zatímco její mužští kolegové měli k dispozici poloautomatické zbraně odvozené od pušky M15. Všichni si téměř bezděčně zkontrolovali vybavení – byli připravení k boji – a muž u pick-upu se váhavě optal: „To tam jdete na nějakýho darebáka?“

„Na pěknýho grázla,“ odvětila Rae. „Když zůstanete tady, nic se vám nestane. Ale líp uděláte, když odjedete.“

„Začínám o tom uvažovat,“ přiznal muž.

Když vyjeli, Rae ve zpětném zrcátku spatřila, jak se pick-up otáčí a spěchá na asfaltovou silnici. „Naftař odjíždí,“ oznámila.

Bob se díval na mobil a zamručel: „Sebereme Deese, že? Anebo je v tahu a nesebereme ho. Tak nebo tak potom dojedeme do New Orleansu, vysadíme Tremantého a zajdeme si na vařený raky. Ty teď budou nejlepší. Mňam, mňam.“

Tremanty byl muž v modré košili, agent FBI, jenž původně zatkl Clay-
tona Deese na základě obvinění z ozbrojeného přepadení spojeného s vy-
díráním. A právě ono vydírání znamenalo, že jde o federální zločin. Clayton
Deese málem vyloukl z Howella Painea duši. Kosti v rukou mu zlámal na
malé kousíčky, které na rentgenovém snímku vypadaly jako pytlík golfo-
vých týček.

Paine dlužil několik tisíc dolarů lichváři, jenž se jmenoval Roger Smith,
a odmítal je vrátit, i když mohl. Veřejně prohlašoval, že na Smithe zvysoka
kašle. Musel dostat lekci a také ji dostal, možná větší, než bylo potřeba.
Nyní byl až do soudu s Deesem v programu ochrany svědků. Tremanty po
Deeseovi až tak moc netoužil; chtěl dostat Smithe, a Deese ho k němu
mohl přivést. Vidina patnácti let ve federální věznici dokáže jednomu roz-
vázat jazyk.

Jenže Deese, který se ven dostal na kauci, se u soudu neukázal a sledovací
zařízení, jež měl na kotníku, se před třemi dny odmítalo. Byli by se k němu
dostali dřív, zbrzdila je ale byrokracie.

Cestou k Deeseovu domu – řídil Bob, jelikož Rae měla v ruce velkou
útočnou pušku – Rae utrousila: „Tři dny. To už může být klidně v Austrálii.
Nebo v horách.“

„Copak v Austrálii mají hory?“ podivil se Bob.

„Musejí. Měli na olympiádě lyžaře.“

„Anebo je po něm,“ řekl Bob. „Po Deeseovi – ne po tom lyžaři.“

„To je možný,“ souhlasila Rae. „Jenže Tremanty tvrdí, že Roger Smith
nikoho tvrdšího nemá. Smith ho bude chtít mít po ruce, jestli to jenom
trochu půjde. Podle Smithe je celkem jasný, že se Deese vyhne spravedl-
nosti – o soudci McConnellovi se tak nějak ví, že je na prachy.“

„To ti povídal Tremanty? Ty chodíš na kafičko s agentem FBI? A pak
na nějaký techtle mechtle?“

„Žádný techtle, natožpak mechtle, ty omezenej tupče,“ vyhrkla Rae. Při
podobných akcích byla vždy trochu nesvá. Její M4 měla popruh a Rae jeho
přezkou nervózně ťukala do nadpažbí.

„Ale techtle mechtle můžou být klidně nevinný,“ namítl Bob. „Ovšem
z takových nevinných techtlí mechtlí se časem může vyvinout...“

„Dej mi svátek, blbče,“ přerušila ho Rae. „Už jsme tady.“

• • •

DEESE BYDLEL V ČLENITÉM DOMĚ obloženém širokými borovicovými deskami, které ztmavly účinkem slunce a deště. Objekt vypadal, jako kdyby tu stál už více než sto let, ale podle údajů v katastru byl postavený v roce 1999 na betonových základech.

Po celé délce budovy se třicet centimetrů nad zemí táhla úzká veranda. Dovnitř se vcházelo přibližně uprostřed verandy, na níž také stála dvě zelená zahradní křesla, jejichž kovový rám by už snesl nový nátěr. Třetí maršál vyskočil z auta a spěchal na opačnou stranu domu, zatímco Bob a Rae mířili dovnitř zepředu. Sledovali, zda za okny nespatří pohyb, zbraně namířené před sebe a odjištěné, prsty na spouštích.

Rae přeběhla po verandě, postavila se z boku ke dveřím, zabušila na ně pěstí a zakřičela: „Pane Deesi! Pane Deesi!“

Bob se postavil směrem ke dvorku. Sledoval okna, ale puškou mířil na dveře. Rae znovu zabušila na dveře. „Deesi! Deesi!“

Bez odezvy. Bob se vrátil zpět ke dveřím a zůstal stát pod schůdky. „Připravená?“

„Kdykoliv,“ odušila Rae.

Bob se napřímil, aby mohl vykopnout dveře, ale pak se dveře pohnuly – a Bob uskočil bokem a zvolal: „Dveře!“

Dveře se otevřely ještě více a objevila se v nich vyděšená černoška s kulatým obličejem. Podívala se na Rae, jež na ni mířila útočnou puškou, a hlesla: „Pan Deese tady není.“

„A kde je?“

„Nevím. Je pryč.“

Bob řekl: „Prosím, ustupte.“

Skrytí za hlavněmi svých zbraní vešli do domu, který byl potemnělý a dobře klimatizovaný. Došli do zadní části, zakřičeli na třetího maršála a pak ho pustili dveřmi dovnitř. Společně pak prošli zbytek domu.

Černoška se jmenovala Carolanne Pouterová a k Deeseovi docházela třikrát týdně, aby v domě uklidila, vyprala prádlo, občas přinesla nákup či posekala trávník, ale když Deese cestoval, hlídala mu nemovitost prakticky denně.

„Pověděl vám, kam má namířeno?“ zeptal se Bob.

„Ne, pane. Nikdy se mi nesvěřuje. Ale teď...“ Až nyní si povšimla napsů na tričkách všech maršálů. „Teď to není jako vždycky. Dva dny tam vzadu páčil nějaký papíry. Tři týdny pořád kamsi jezdil a pak si naložil do auta všechny své zavazadla a odjel. Vzal si taky všechny své kovbojské boty. Pověděl mi, abych to tady zamkla, a dal mi pět stovek, abych barák půl roku hlídala. A to já povlivě dělám.“

Dovnitř vešel také Tremanty a hned se zeptal: „Měl pan Deese v domě nějakou pracovnu nebo místo, kde si vyřizoval papíry?“

„Ano, pane, v patře, v pokoji vedle ložnice.“

Tremanty se otočil k Bobovi: „Co kdybyste vzali paní Pouterovou ven, aby vám ukázala, kde ty papíry páčil? Zjistěte, jaká je situace. Já si vezmu na starost pracovnu.“

Rae následovala Tremantého po dřevěném schodišti a Tremanty prohlásil: „Celej dům je postavenej ze dřeva. Pokud prchá, tak proč ho prostě nezapálil? Hořel by jako stodola plná slámy.“

Deeseova pracovna byla malá, jen tři na tři metry, s jedním oknem, z něhož byl výhled na nedaleký hustý lesní porost. Vedle dvou prázdných kartoték stál laciný psací stůl, jaký seženete v každém druhém supermarketu. V místnosti nebyly žádné skříně ani nic dalšího, kam by se dalo cokoliv ukrýt, a tak poté co maršálové prošli celý dům, v pracovně nestrávili více než pět vteřin.

Tremanty nadnesl: „Je fuč a my ho jen tak nenajdeme.“

„Bude potřeba důkladná detektivní práce,“ pověděla Rae. „Vždyť jsme tady asi tak minutu.“

„Našel jsem vodítko, který ti uteklo,“ řekl Tremanty. Byl tak pohledný, že když ho Rae poprvé uviděla, musela se kousnout do rtu. „Tamhle na stole.“

Rae se šla podívat. Na psacím stole leželo na bílém listu papíru Deeseovo sledovací zařízení, které si z kotníku odstranil štípacími kleštěmi. Na papíře stál jasný a srozumitelný vzkaz, očividně pro agenta Tremantého: „Táhni do hajzlu.“

„To je ale nezdvořák,“ ozvala se Rae.

• • •

ZA DOMEM si Bob s třetím maršálem a paní Pouterovou prohlíželi dvousetlitrový sud, v němž Deese páčil dokumenty a nyní byl zcela naplněný popelem. Vedle sudu ležela na zemi dvoumetrová hodně ožehnutá dřevěná tyč. Bob jí prohraboval popel, ale nic víc než popel v něm nenalezl. Deese nejenže papír spálil, ale než ho hodil do ohně, pečlivě ho roztrhal, aby zneemožnil rekonstrukci; maršálové navíc neobjevili žádné ohořelé listy. Deese byl důkladný.

Zpátky k domu vyrazili, zrovna když z něj vyšla Rae v patách s Tremantym. „Spousta popela,“ hlásil Bob. „Z toho nic nezachráníme.“

„Celý to tady vyčistil,“ konstatovala Rae. Podívala se na Pouterovou. „Měl pan Deese počítač?“

„Ano, paní, a tiskárnu taky. Byly starý, ale fungovaly. Jsou taky pryč.“

„Všimli jsme si,“ zabručel Tremanty.

Přešel na jeden roh domu, rozhlédl se, pak se přemístil na další roh, a když se vrátil ke skupině, řekl Bobovi: „Zahlíd jsem tam vychozenou pěšinu, co vede do lesa. Zajídi se tam podívat, jestli tam něco není.“

„Hele, vždyť tam je bažina...“

„No tak zůstaň na tý pěšině.“

„Neměl by tam chodit. Jsou tam jedovatý hadi,“ podotkla Pouterová. „Pan Clay říkal, že tam viděl ploskolebce tlustší než jeho stehno. Povídal, že jestli tam někdy půjdu, vyhodí mě, protože nechce z lesa tahat mrtvou černošku. Tohle mi pověděl. Akorát neřekl černošku. Víte, jak to myslím.“

„Naprosto přesně,“ přikývla Rae.

„Ale platil mi pravidelně,“ dodala Pouterová.

„Slyšels to?“ zeptal se Bob Tremantého. „Hadi. Ploskolebci vodní velký jako klády.“

„Život stojí za hovno a pak umřeš,“ pokrčil Tremanty rameny. „Kromě toho, já mám na nohou mokasíny, a jestli tam jsou vážně hadi, mezi hadem a mým kotníkem nebude stát nic jiného než ponožky od Ralphiho.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Rae Bobovi. „Vezmi tu tyč.“

„Do háje.“

Ale Bob šel, a dokonce jako první. Pěšina vypadala, jako kdyby po ní chodila vysoká, či dokonce prasata. Měla asi jen třicet centimetrů na šířku a místy byla zarostlá rákosem. Než jí prošli, Bob ho vždycky pečlivě pro-

zkoumal pomocí tyče. Všude bylo cítit vlhko, ale když Bob zlomil jedny zelené stonky, vzduch se okamžitě naplnil vůní cibule nebo spíš česneku. V paprscích slunce se občas míhal otakárek – přiletěl, odletěl, zase se objevil.

Žádné hady nespatriili, ale pěšina vedla dál, a tak pokračovali i oni. Překračovali spadlé stromy, prodírali se těmi živými, překračovali místa se stojatou vodou, dokud Rae neřekla: „Bobe? Koukni.“

Namířila prst na oválnou prohlubeň asi dva metry od pěšiny, v níž porost dosahoval poloviční výšky okolní zeleně; byl mladší a zbarvený do světle zelena. „Jako co ti to připadá?“

„Jako tohle tady,“ řekl Bob s prstem namířeným na podobnou prohlubeň na opačné straně, jen vzdálenější od pěšiny. O tři metry dál objevili další, ale už téměř zarostlou.

„Rád bych, aby se na to mrkl někdo další,“ navrhl Bob.

Vrátili se, sdělili Tremantymu, že žádné hady neviděli, ale že potřebují jeho názor. Tremanty se s nimi vydal do bažin. Měl oči na stopkách kvůli plazům a nakračoval přitom jako čáp. Když mu ukázali prohlubně, podíval se na ně a utrousil: „To může být přírodního původu.“

„Příroda často oklame lidskej zrak,“ nadnesl Bob. „Shodli jsme se, tak odsud vypadneme a zastavíme se v New Orleansu na raky. Já platím.“

„Do prdele práce. Pokaždý když někam jedu s maršálama, stane se něco divnýho,“ ulevil si Tremanty. Vylovil z kapsy mobil.

„Takže ty myslíš...“

„Myslím, že může jít o přírodní prohlubně, anebo tady Deese něco pohřbíval.“

„Tak já to teda zopakuju,“ nedal se Bob. „Vaření raci.“

Tremanty zavrtěl hlavou. „Musím si zavolat.“

„Jestli jsou to hroby, můžou jich tady být klidně stovky,“ pronesla Rae s pohledem upřeným do propleteného, páchnoucího porostu kolem nich.

„Modlete se, aby to tak nebylo,“ procedil Tremanty, když na mobilu vyfukával telefonní číslo. „Myslím to vážně. Modlete se.“

2

V ZADNÍ MÍSTNOSTI BARU SEDELO PĚT MUŽŮ. Hráli poker o drobné. Nej-
cennější žetony, ty bílé, měly hodnotu jednoho dolaru.

Lucas Davenport byl v ošemetné situaci – vyměnil si několik karet a teď
měl pár pětek, přičemž ve hře zůstávali ještě tři soupeři, a zároveň při ho-
voru nad kartami obhajoval FBI.

„Ale *všichni* nejsou kreténi,“ řekl. Jako jediný u stolu měl na sobě stříbřitě
šedý oblek volného střihu, který se nedržel nejnovější módy. Parádu by
s ním udělal maximálně v jistých částech Milána, kde nikdy nebyl, ale toužil
si tam zajet na nákupy. Neměl kravatu a kostkovanou košili pod oblekem
si u krku rozepnul. Znovu se zadíval na karty, které držel v ruce, pak je
hodil doprostřed stolu rubem nahoru a zabručel: „Končím.“

„Jmenuj jednoho, kterej není kretén. Stačí jednoho,“ ozval se Shrake. Měl
na mysli agenty FBI. Místnost zaváněla pivem, sendviči a trochu také dout-
níky, ačkoli nikdo z nich nekouřil.

Lucas: „Třeba jedna, co jsem ji potkal ve Washingtonu...“

„Myslím ty, který *znám*,“ přerušil ho Shrake a namířil na Lucase hrdlo
pivní lahve. „Možná někde někdo takovej existuje, ale tady...“

„Musím se nad tím zamyslet,“ utrousil Lucas. Na stole před ním ležel na
papírovém tácku sendvič s hovězím masem. Lucas jej vzal do ruky a ukousl
si. Prává francouzská hořčice – *moutarde* – ho ihned začala pálit v ústech.

Shrake: „Tak vidíš.“

Shrake a jeho parťák Jenkins, urostlí muži s omláčenými obličejí, měli na
sobě šedá saka a pod nimi golfová trička s krátkými rukávy – Shrake pas-
telově zelené, Jenkins světle modré.

„V St. Paulu a Minneapolisu je taky mezi policajtama spousta kre-
ténů...,“ řekl Lucas s plnou pusou sendviče.

„Jasně, ale *všichni* kretění nejsme, stejně jako v FBI,“ odtušil Jenkins. Na hromádku uprostřed stolu hodil bílý žeton. „Přihazuju dolar.“

„Já ti povídám...“

Virgil Flowers, agent Státního kriminalistického úřadu, jenž sem přijel ze severu Minnesoty, nadnesl: „A co Terry McCullough? Ten mi vždycky přišel v pohodě.“

Několik minut probírali zvláštního agenta Terryho McCullougha a hlasováním tří hlasů proti dvěma se usnesli, že je kretén.

„Tak potom teda nevím,“ pokrčil Flowers rameny. Měl na sobě plátěnou košili a džíny. Začátkem týdne se dozvěděl, že se za šest až sedm měsíců stane otcem dvojčat, dá-li bůh a nepřijde potopa. Hodil do banku bílý žeton a po něm ještě červený a řekl: „Dorovávám a přihazuju padesát centů.“

Jenkins se rozlítil: „Seru na tebe a tvůj příhoz, ty šmejde jeden.“

Lucas: „Jenom proto, že všichni federálové vystudovali vejšku...“

„My *všichni* máme diplom,“ namítl Shrake.

„Myslím opravdovou vejšku, ne nějakou čtyřdenní zašívárnu,“ odpověděl Lucas.

„Jo takhle,“ pronesl Jenkins.

„Federálové jsou jako muzikanti, co hrajou vážnou hudbu,“ řekl Sloan, bývalý vyšetřovatel vražd z Minneapolisu, jemuž patřil bar, ve kterém hráli karty, a jenž si čas od času zahrál na kytaru v bluesové kapele. Měl vyzáblou postavu, téměř vždy se oblékal do odstínů hnědé a z hlavy nesundával klobouk. „Z not ti to zahrájou jedna báseň, ale když po nich chceš, aby zahráli cé maj sedm, vůbec netušej, co jim říkáš.“

„Já taky nemám páru, co to má být,“ přiznal Lucas.

„Ujišťuju tě, že to je úplně to samý,“ řekl Sloan a dodal: „Půl druhého dolaru? Končím.“

LUCASOVI ZAČAL V KAPSE KALHOT BZUČET MOBIL. Odsunul si židli a podíval se na displej: Rae Givensová.

„Tohle musím vzít,“ sdělil ostatním.

Poodstoupil od stolu, zacpal si prstem druhé ucho a řekl: „Ahoj, Rae. Co se děje, zlato?“

„Četls o těch mrtvolách, co policie nachází v louisianských lesích?“

„Jo, v novinách o tom psali,“ odpověděl. „Čtyři mrtví, že?“

„Teď už pět, ale může jich tam být víc. Určitě jich tam bude víc.“

„Vy jste se do toho s Bobem zapletli?“

„Jo. My našli ty hroby, ale teď už to mají na starost jiní,“ odtušila. „Je tady víc agentů FBI než blech v kožichu toulavýho psa. Potřebujeme, abys použil trošku svýho politickýho vlivu, zapojil se do vyšetřování a dostal nás odsud, tedy mě a Boba.“

„A proč bych měl?“ zeptal se Lucas.

„Je to velký případ, Lucasi. Zločinec takovýho formátu, jakej máš rád. Podle mě ho FBI nikdy nechytí,“ naznačila Rae. „Oni hrajou zónovou obranu, jenže my potřebujeme hrát jeden na jednoho. Potřebujeme, aby vypukla pořádná štvаницe, a ne aby si nějací páprpdové vyměňovali hlášení o tom, kde by se teoreticky mohl nacházet.“

„Pět mrtvých, to už vypadá zajímavě...“

„A co tohle? On je snědl,“ řekla Rae. „Podle nás si je opekl doma na grilu. Našli jsme mrtvolu ženy – vlastně spíš dívky –, který dole nad zadkem chyběl kus svalů. A na grilu jsme objevili kousek nespálenýho tuku s lidskou DNA.“

„Cože?“

„Je to kanibal, Lucasi. Ale nikomu to neříkej, zatím to neprosáкло na veřejnost.“

„Uf. Máte ponětí, kam zmizel?“

„Ne. Ale pohni svým líným bílým zadkem a objev se tady, než se škatulata přestanou hejbat. Jestli na tom chceme dělat, musíme obsadit volnou židli,“ řekla Rae.

„Je tam Bob?“

„Stojí vedle mě a e-mailuje si s Washingtonem jako divej. Chtěl, abych ti zavolala já, protože jsem hezčí, a on ví, že to je pro tebe důležitý.“

„Zítř ráno si vyřídím pár telefonátů,“ prohlásil Lucas. „Kdo tomu velí?“

„Agent Tremanty. Fešák, to se musí nechat.“

„Vyhláskuj mi to.“

„F-e-š-á-k.“ Rozesmála se, utrousila: „Dneska teda válím,“ a pak vyhláskovala: „T-r-e-m-a-n-t-y.“

Lucas jí pověděl, že se ozve příští den dopoledne. Když ukončil hovor, vrátil se ke stolu a Flowers se ho zeptal: „O co jde?“

„O toho zabijáka dole v Louisianě. Jak tam teď vykopávají ty mrtvoly. Ukázalo se, že některý oběti snědl,“ odvětil Lucas, přestože ho Rae prosila, aby o tom nemluvil.

Shrake: „Cože to?“

„Ugriloval si je.“

Jenkins: „Vědí, jaký použil koření?“

„Podle všeho zatím ne,“ odpověděl Lucas.

Flowers: „Chtějí, aby ses do toho zapojil?“

„To mi řekli.“

Flowers: „Z toho, co jsem četl, usuzuju, že je vyšinutej, ale hodně divně. Ať tě nezastřelí.“

Sloan se zeptal: „Budeme tady sedět a kecat, anebo hrát karty?“

Jenkins: „Ptá se chlap, co za chvíli přijde o kalhoty.“

„Když s náma hraje ten mizera Flowers, o kalhoty přijdeme všichni,“ utrousil Shrake.

Flowers: „Asi jsem měl prostě štěstí. Za to se omlouvat nebudu.“

Zbylí čtyři hráči pronesli jako jeden muž: „No dobře...“ a Jenkins dodal: „Tak rozdávej, pako.“

LUCAS DAVENPORT BYL VYSOKÝ, měl široká ramena, tmavé vlasy s šedivými prameny, modré oči a úsměv, který dokázal působit velmi drze. Bylo mu dvaapadesát a k smrti rád se parádil, což byl také důvod, proč přišel hrát s kamarády poker v drahém obleku.

Poté co se o půlnoci všichni shodli, že pokeru už bylo docela dost, Lucas s Flowersem ještě postávali na parkovišti a probírali Flowersovo nadcházející otcovství. „Musím ti říct, že se na to fakt moc těším, ale máma, ta je úplně u vytržení,“ prohlásil Flowers. „Naši se už podle všeho vzdali myšlenek na vnoučata. Teď to vypadá, že se k nám snad nastěhujou.“

„Ne, ne, ne, ne...“

„Já vím, to nepřipadá v úvahu,“ řekl Flowers.

„Šly řeči, že chceš skončit v SKÚ a ucházet se tam u vás o post šerifa,“ naznačil Lucas a opřel se o zád svého Porsche 911.

„Právě teď to není na pořadu dne – současnej šerif má před sebou ještě čtyři roky, ale přemlouvá mě, abych se o to křeslo ucházel, až odejde do důchodu,“ odpověděl Virgil. „Mělo by to svý výhody – byl bych pořád doma...“

„Řeknu ti jen dvě slova,“ přerušil ho Lucas. „Zdravotní pojištění. Máš skvělý pojištění a s dvojčaty ho budeš potřebovat jako sůl. Když byly moje děcka malý, byli jsme v nemocnici skoro víc než doma. Školka je prolezlá bacilama, děcka tam chytí úplně všechno. Neunáhluj se...“

Chvilí ještě klábosili, načež Lucas poplácal Flowerse po zádech a řekl: „Nejlepší rada, jakou ti můžu dát, Virgie, je, aby ses přestal bát a začal si to užívat. Děti jsou báječný, i když zlobí.“

„Tak díky.“

KDYŽ SE LUCAS VRÁTIL DOMŮ, jeho žena Weather už dávno spala. Lucas v ložnici našlapoval na špičkách, ale přesto ji probudil a Weather se ho zeptala: „Mluvil jsi s Virgilem?“

„Jo. Dokola mlel jenom o dětech,“ odpověděl Lucas. „Musíme je sem v létě pozvat. A ne jednou. Třeba ho uklidniš. Ptal se mě na rozdíl mezi Huggies a Pampers a chtěl po mně, abych mu jedny z nich doporučil, pro boha živýho.“

„Co příští týden?“

„Víš, ozvala se mi Rae. Má pro mě práci,“ řekl Lucas.

„V Louisianě?“ zeptala se Weather.

„No jo.“

„Necháme to na ráno,“ zamumlala.

LUCAS MĚL SICE KANCELÁŘ V MINNEAPOLISU, ale pracoval ve Washingtonu, DC, a podléhal byrokratovi, který se jmenoval Russell Forte. Jejich vztah byl čistě pracovní.

Díky politickému ujednání, které Lucase přivedlo k federálním maršálům – měl funkci zástupce velitele –, si mohl sám vybírat případy. Byla zde

jedna podmínka: pokud jej požádal o pomoc politik z Washingtonu, musel ho přinejmenším vyslechnout. Tato dohoda zprvu vyvolala v minneapoliské pobočce určité rozbroje, ale ty už téměř vyprchaly. Velitel federálních maršálů pro Minnesotu Hal Oder dostal výstrahu, aby se Lucasovi nepletl do práce, což dodržel, i když se zařatými zuby.

Pokud by se tohle změnilo, Lucas by odešel; osvědčil se však spouště mocných politiků z obou stran politického spektra, a tak nebylo pravděpodobné, že by přišel o svou ochranu. Ne že by někdy zcela věřil politikům – i ty nejlepší z nich považoval za záludné, nespolehlivé zkurvysyny. Příležitostně pro ně řešil určité záležitosti a občas se zabýval případy pro minnesotské oddělení, jeho hlavním posláním však bylo pátrat po těch nejdrsnějších zabitých.

Ale ne všech. Vlivem toho, jak si federální policejní a bezpečnostní složky rozdělují úkoly, měl výběr omezený na osoby, které už přišly do styku s federálním soudním systémem. Neměl takové zdroje informací jako FBI, ale to mu nevadilo. Chytání uprchlíků bylo spíše otázkou práce v terénu a v téhle oblasti vynikal.

Byl šťastný, vlastně nejšťastnější za celou dobu působení u bezpečnostních složek. Někdy snil o tom, že by se stal samozvaným strážcem zákona, jenže to samozřejmě bylo nákladné a navíc nelegální.

S Weather si promluvil za úsvitu, než jeho manželka odjela do nemocnice – pracovala jako plastická chirurgyně a z důvodů, které Lucas nikdy nepochopil, začínaly první operace v době, kdy normální lidé ještě spí. O něco později, když se podruhé probudil, zavolal Russellovi Fortemu do Washingtonu.

„Tamtamy mi donesly, že mašina jménem Davenport zase nahodila motor,“ řekl Forte. „Díval jsem se na to, a přestože FBI vyložené netouží po tvé pomoci tam dole v New Orleansu, zřejmě tě nebudou hnát pryč s nunčáky v ruce.“

„To zařídili Bob a Rae?“

„Samozřejmě. Bob mi včera poslal zprávu, že se jim máš ozvat a na kolenu je prosit, aby tě na ten případ vzali, šasek jeden,“ oznámil Forte. „Polsyš, ten chlap, Deese se jmenuje, ten kanibal – páni, to by bylo něco, kdyby ho chytil maršál. Z toho by bylo píár galaktických rozměrů.“

„Takže si mám sbalit fidlátka?“

„Jasně. Agent FBI, co má pod palcem místo činu, se jmenuje Sandro Tremanty a podle mých známých v FBI je hodně schopný, což znamená, že asi šplhá po žebříčku nahoru. Zkus s ním jednat jako se sobě rovným.“

„To není moc reálný, ale zkusím to.“

„V tom případě jsme dohodnutí. Sally ti vyřizuje papíry na cestu. Podmínky jako obvykle. Máš vyřizený povolení pro cestování se zbraní?“

„Jo, už jsem tím prošel.“

„Dávej mi průběžně vědět, co a jak. A snaž se zlepšit evidenci výdajů. Sally říkala, že poslední várka formulářů od tebe vypadala, jako kdyby ji sepisovaly slepice.“

TŘI DNY PO NOČNÍM TELEFONÁTU s Rae políbil Lucas svou ženu a dvě děti, které s nimi bydlely, a z MSP odletěl do MSY – tedy z mezinárodního letiště Minneapolis–St. Paul na mezinárodní letiště Louise Armstronga v New Orleansu – s pistolí Walther PPQ uschovanou v tašce, kterou si vzal s sebou na palubu. U výdeje zavazadel ho už čekal Bob, jenž měl na sobě černé tričko, hnědé šortky s velkými kapsami a běžecké boty. Bob byl pořízek s krkem tak širokým, že mu přesahoval uši.

„Rád tě zase vidím. Vzal sis pistoli?“ zeptal se, když si třásl rukama.

„Tady v tašce. Klidně bych ji vytáhl a ukázal ti ji, ale někdo by mě mohl zastřelit,“ rozhlížel se po zástupech lidí okolo.

Vyzvedli Lucasovo zavazadlo a opustili příletovou halu, což mělo stejný účinek jako sníst jídlo polité chilli omáčkou: okamžitě oba polil pot. Bob na letiště přijel Chevroletem Tahoe a parkoval na místě vyhrazeném pro policii: „Ukázal jsem jim odznak a pověděl jim, že jsem tady v utajení a že vyšetřuju jedno *exiguum*, a oni mě pustili,“ vysvětloval Bob. „Musíme vypadnout dřív, než si ve slovníku najdou, že to slovo v překladu znamená ‚maličkost‘.“

„Jako kdyby s sebou policajt nosil latinský slovník,“ pousmál se Lucas. „Kde je Rae?“

„Pořád tam, kde jsme našli ty mrtvolky,“ odpověděl Bob. „To ti povím, Lucasi, já už jsem v týhle práci zažil spoustu nechutností, ale tohle je vážně

něco. Ty mrtvoly jsou jako z hororu. A ten zsranej Deese ty lidi jedl. U většiny z nich snědl to, co Tremanty nazývá svíčkovou, nebo by to byla svíčková třeba u jelena, ale jednomu chlapovi, představ si to, snědl játra.“

„Kristepane.“

„A pak je všechny pohřbil na okraji močálu. Když je vykopali... no, uvidíš sám. FBI si přivezla psy na vyhledávání mrtvol a jeho pozemky teď procházíme centimetr po centimetru, jenže je to dva a půl hektaru džungle a je to tam fakt hnusný. Podle všeho jsme narazili na další hrob a to ještě nejsme ani v půlce.“

„Co novináři?“

„Celý dny tam hlídkují. Televize WVUE z New Orleansu teď oznámila, že se brzo přihlásí s mimořádnou zprávou o případu. Mám podezření, že už vědí o tom grilování. Jsou jako supi, chtějí chvilku po šestý udělat rozhovor s Tremantym, ale on jim vzkázal, ať si trhnou. Co ty? Máš s sebou taky něco jiného než obleky?“

„Samozřejmě. Mluvil jsem s Rae. Vzal jsem si výbavu do divočiny. Do konce gumáky.“

„Ty se ti budou hodit. Zabili jsme už tři chřestýše a jednoho ploskolebce. Byl tam chlap z ochrany přírody, kterému se to nelíbilo, chtěl je chytit a vypustit dál u řeky, jenže většina chlapů napřed střílí a s ochránárema mluví až potom. Kdosi přinesl krabici speciálních nábojů na hady a všichni si je teď ládují do pistolí.“

„Já hady vážně nerad,“ ušklíbl se Lucas.

„Toho jsem si u tebe všiml, když jsme byli dole v Texasu,“ řekl Bob.

CESTOU NA SEVER vzpomínali na předchozí společnou práci ve Washingtonu a Texasu a řeč přišla i na minnesotskou senátorku, kterou někdo zastřelil po skončení jejich vyšetřování ve Washingtonu, a kdo by ten někdo mohl být.

Bob předal Lucasovi třicentimetrový svazek papírů o Deeseovi a Rogeru Smithovi, který byl všeobecně pokládán za jeho hlavního zaměstnavatele. Smith vystudoval právnickou fakultu Alabamské univerzity v Tuscaloose a postupem času se z obyčejného právníka stal lichvářem, jenž také držel

hlavní podíl ve společnosti obchodující s kauce. Lucas si fascikl uschoval do příruční tašky. „V autě nemůžu číst, pozvracel bych ti to tady. Prostě mi to převyprávěj.“

„Smith půjčí nějakému joudovi dvanáct set dolarů s dvacetiprocentním úrokem, aby ten jouda pak mohl zavolat do Smithovy kauční firmy a vrátit ty prachy výměnou za desetitisícovou kauci, čímž se zaváže, že ho Smithova firma bude zastupovat.“

„Má to pěkně promakaný,“ uznal Lucas. „A co se stane, když jeho klienta odsoudí?“

„No, především mu soudce zřejmě musí vrátit jeho podíl z dvanácti set dolarů v tý kauci.“

„Ty jsi beznadějný cynik,“ utrousil Lucas.

„Já jsem smolař z Louisiany,“ odtušil Bob.

K DEESEOVU DOMU PŘIJELI ve dvě odpoledne. Na krajnici hlavní silnice parkovala řada přenosových vozů, ale cestu k domu přehradil policejní vůz. Hlídkující policista poznal Boba a posunky mu naznačoval, že může projet.

„Ten Tremanty je podle všeho fešák,“ řekl Lucas.

„Rae nad ním pořád vzdychá.“ Bob se letmo podíval na Lucase. „Pověděla mu, že prý vypadá jako tvůj syn. A víš co? Tak trochu jo.“

„Nejsem tak starej, abych mohl být otec agenta FBI,“ zamračil se Lucas.

„Jistěže jsi, kdybys začal brzy, třeba po hokejovým utkání, když jste někde hostovali.“ Kvůli spoustě odstavených aut museli zaparkovat padesát metrů od domu. „Tak pojd', představím tě Sandrovi.“

„Ne Sandymu?“

„Ne. Buď Sandro, anebo Tremanty. Rae mu říká Es-Té,“ odpověděl Bob.

„Takže to není úplnej kretén?“

„Nerad to přiznávám, ale není.“

„Tak to je dobrý. Počkej, obuju si gumáky.“

Jakmile vystoupili z vozu, Lucas otevřel zadní dveře, do svého luxusního kufru složil sako, vyndal z něj vysoké gumáky, přezul se do nich a úhledně si dovnitř nacpal nohavice. Pak se vydali k domu kolem policisty, jenž chtěl vidět jejich průkazy, a vešli dovnitř. V obýváku stálo několik skládacích